

Küçük Çancı

Yavuz DEMİRKIRAN

Küçük Çancı

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil tepeler arasında sıcak bir köyde, Nora adında bir kız yaşardı. Sıcak kahverengi bir teni, iki kısa topuz yapılmış kıvrırcık siyah saçları ve merakla parlayan parlak ela gözleri vardı. Nora, havası metal ve ahşap kokan dedesinin atölyesine bayılırdı. Dedesi Otto emekli bir çancıydı ve duvarları her boydan çanlarla kaplıydı.

Güneşli bir sabah Nora, atölyenin köşesinde küçük bir çekiç ve bir bronz blok buldu. 'Çan yapabilir miyim, dede?' diye sordu. Dedesi Otto gülümsedi, beyaz sakalı yuvarlak gözlüklerinin çevresinde kırıştı. 'Her beceri özveri ister,' dedi. 'Ama sana öğretirim.' Nora hardal sarısı önlüğünü giydi ve işe koyuldu.

Nora'nın ilk anı yamuktu ve donuk bir tak sesi ıkartıyordu. 'Üsütmüş bir kurbağa gibi ses ıkartıyor,' diye kıkırdadı. Dedesi Otto kahkahayla güldü. 'Çanlar da her şey gibi pratik ister.' Nora'nın küçük şarkıcı kuşu Pip tezgâha kondu. Krem rengi bir göğsü ve bir bacağına kırmızı bir kurdele vardı. Pip cesaret veren cıvıltılar ıkardı ve Nora yeniden denedi.

Bütün hafta Nora an yapmayı alıřtı. Metali řekillendirmeyi ve her birini akort etmeyi ğrendi. Bazı anlar Pip'in sabah řarkısı gibi tiz ve tatlı ınlıyordu. Bazıları dedesinin kahkahası gibi pes ve sıcak ınlıyordu. 'Her anın kendine zgü bir tonu vardır,' diye açıkladı dedesi. Nora dikkatle dinledi ve küük bir deftere notlar aldı. Birbirinden farklı tonlarda bir an takımı yapmak istiyordu.

Nora sabırla ve özveriyle çalıştı. Eritti, döktü ve çekiçledi. Bazen bir çan çatlıyordu ve baştan başlaması gerekiyordu. Ama asla pes etmedi. Pip her çanı ona eşlik ederek denedi. 'Ding, dong, ding!' diye cıvıladı. Nora'nın önlüğü tozlandı ve küçük çekici günlerce tık tık çaldı.

Sonunda Nora yedi andan oluřan bir takım bitirdi. Her biri parlak bir ting'den derin bir bong'a kadar farklı bir nota söylüyordu. Altın gibi parlayana kadar cilaladı. 'Çok güzeller,' dedi dedesi Otto gururla. 'Ama onlarla ne yapacaksın?' Nora düşündü de düşündü. Sonra bir fikri oldu. anlarını bütün köyle paylaşacaktı.

Hilltop köyü birçok tepeye yayılmıştı. İnsanlar tepeler geniş ve yollar uzun olduğu için haberleri paylaşmakta zorlanıyordu. Nora çanlarını, pirinç düğmeli yeşil bir paltosu ve kırmızı atkısı olan Belediye Başkanı Hazel'e götürdü. Başkan Hazel çanları duyunca gözleri kocaman açıldı. 'Bunlar tepelerin ötesinden konuşmamıza yardımcı olabilir!' dedi.

Başkan Hazel'in büyük bir pirinç konuşma borusu vardı ama yalnızca bir sonraki tepeye ulaşıyordu. Nora'nın çanları daha uzağa çınlayabilirdi. Başkan Hazel, Nora'dan bir çan sistemi kurmasını istedi. Nora'nın yüreği gururla kabardı. O ve dedesi Otto, çanları her tepenin zirvesindeki uzun direklere astı. Pip tepeden tepeye uçup her birini kontrol etti.

İlk deneme rüzgârlı bir salı günüydü. Başkan Hazel en yüksek tepede durdu ve büyük çanı çaldı. Bong! Ses tepelerin üzerinden yuvarlandı. Sonra Nora sıradaki çanı çaldı. Ding! Sonra üçüncüsü. Dong! İnsanlar evlerinden çıkıp dinlediler. Çanları duydular ve mesajı anladılar: 'Öğlen toplantı var!'

Çanlar işe yaradı! Ama Nora rüzgâr estiğinde bazı çanların duyulmasının zor olduğunu fark etti. Onları daha yüksek ve daha net yapması gerekiyordu. Böylece Nora atölyesine geri döndü. Çalıştı da çalıştı, her çanın şeklini ve kalınlığını değiştirdi. Pip her yeni çanı uzaklara uçup dinleyerek denedi. 'Ding, dong!' diye cıvıladı. 'Daha iyi!'

Günlerce süren sıkı çalışmadan sonra Nora daha da çok tonlu yeni bir çan takımı yaptı. Her çanın kendine özgü bir sesi vardı ve birlikte güzel bir melodi oluşturunlardı. Dedesi Otto onları asmasına yardım etti. 'Özverinin her şeyi değiştirdiğini öğrendin,' dedi. Nora başını salladı, ela gözleri parlıyordu. Onları denemek için sabırsızlanıyordu.

Köy panayırı günü Başkan Hazel yeni çanları haberleri paylaşmak için kullandı. Ding! Herkes turta yarışmasının başladığını duydu. Dong! Çuval yarışı başlamak üzereydi. Çanlar sevinçle çınladı ve bütün köy kutlama yaptı. İnsanlar tezahürat yapıp dans ettiler. Nora sıkı çalışmasından ve pratiğinden gurur duydu.

Pip tepeden tepeye uçtu, bacağına bağlı küçük notlar taşıdı. Çan sisteminin bir parçası olmayı çok seviyordu. Köy her zamankinden daha yakın hissetti. Dedesi Otto, Nora'ya kemerine takması için yeni küçük bir çekiç verdi. 'Gerçek bir çancı oldun,' dedi. Nora ona sıkıca sarıldı. Kıvrıkcık topuzları mutlulukla zıpladı.

O günden sonra Nora'nın çanları köyün tepelerin ötesinden birbirleriyle konuşmasına yardımcı oldu. Toplantılar, kutlamalar ve acil durumlar için çınladılar. Herkes her çanın tonunu biliyordu. Nora çalışmaya ve yeni çanlar yapmaya devam etti. Her becerinin özveri istediğini öğrendi ve her zaman daha fazlasını öğrenmeye hazırды.

Bir akşam, güneş tepelerin üzerinde batarken Nora ve dedesi Otto verandada oturdular. Çanlar uzaklarda yumuşakça çınladı. 'Köyü daha güzel bir yer yaptın,' dedi dedesi. Nora gülümsedi. Sabır ve sıkı çalışmayla her şeyi yapabileceğini biliyordu. Pip de onaylayarak cıvıladı, kırmızı kurdele esintide dalgalanıyordu.

Ve böylece, yeşil tepeler arasındaki sıcak köyde, küçük çancının çanları sevinçle çınladı. Ding, dong, ding! Herkes haberi duyabiliyordu. Nora her becerinin özveri istediğini öğrendi ve neşeli çanları herkese pratik ve sabırla harika şeylerin olabileceğini hatırlattı.